

Уилям Гибсън

ПЕРИФЕРНИ ТЕЛА

София, 2019

WILLIAM GIBSON
THE PERIPHERAL

Copyright © 2014 by William Gibson

© Издателство „Изток-Запад“, 2019

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Иван Атанасов, превод, 2019

© Деница Трифонова, художествено оформление на корицата, 2019

ISBN 978-619-01-0393-6

УИЛЯМ ГИБСЪН

ПЕРИФЕРНИ
ТЕЛА

Превод от английски
Иван Атанасов

На Шани

*Вече ти споменах за гаденето и замайването, които вървят
ръка за ръка с пътуването във времето.*

Х. Г. УЕЛС

ТАКТИЛНИЦИ

Според тях братът на Флин нямаше ПТСР¹, просто тактилните му рецептори гличваха² от време на време. Смятаха, че страда от нещо като синдрома на фантомния крайник; че го измъчват призраците на тактилните татуировки, които е носил през войната – онези, които му бяха подсказвали кога да тича, кога да стои неподвижен, кога да се впусне в танца на схватката, в коя посока и в какъв обхват. Заради този проблем му отпуснаха обезщетение и той се настани в караваната долу до потока. Когато Флин и Бъртън бяха малки, там живееше чичото-алкохолик, по-големият брат на баща им – ветеран, но от друга война. През лятото, когато Флин беше на десет, тя, Бъртън и Леон превърнаха караваната в своя крепост. По-късно Леон се пробва да води там момичета, но вътре миришеше прекалено лошо. Когато уволниха Бъртън, караваната беше празна, като изключим най-голямото гнездо на оси, което някой от тях бе виждал. Най-ценното нещо в техния имот, така я наричаше Леон. „Еърстрийм“ от 1977 г. Веднъж той показа на Флин как подобните на затъпени куршуми за пушка каравани се продават в ибей за луди пари, независимо от състоянието им. Чичото беше опаковал своята с бял пенопласт, вече посивял и мръсен, против теч и за изолация. Леон твърдеше, че това я било спасило от грабители. На Флин караваната ѝ приличаше на голяма стара ларва, но с тунели, изрязани зад прозорците.

¹ Посттравматично стресово разстройство.

(Всички бележки под линия са на преводача.)

² От термина „глич“ – временна (и обикновено дребна) неизправност в работата на една (електронна) система или механизъм.

На слизане по пътеката тя видя трошици от пенопласта, отпъкани здраво в тъмната пръст. Осветлението в караваната беше включено и когато се приближи до нея, Флин зърна през единия прозорец как брат ѝ става и се обръща: гърбът и хълбокът му бяха нашарени с белези от премахнатите тактилници, сякаш някой бе посипал кожата му със сребристите люспи на мъртва риба. Казваха, че можело да махнат и тях, но той не искаше да обикаля до безкрай по болници.

– Драсти, Бъртън! – подвикна Флин.

– Изи Айс! – поздрави я той с геймърския ѝ прякор, после отвори с една ръка вратата, а с другата придърпа надолу новата си бяла тениска, за да покрие дадения му от Пехотата гръден кош и сребристите петно над пъпа, което беше с размера и формата на карта за игра.

Отвътре караваната имаше цвят на вазелин, в който са заровени LED крушки, обвити в кехлибар от „Хефти Март“. Флин беше помогнала на брат си да измете, преди да се нанесе. Вместо да донесе професионалната прахосмукачка от гаража, той просто бе налепил вътрешността с близо инч от онзи китайски полимер, който изсъхва гъвкав и гладък. В дълбините му се виждаха парченца изгорели кибритени клечки и хартийка с коркови шарки от смачкания филтър на законно изтъргувана цигара, постара от самата Флин. Тя знаеше къде може да намери ръждясала бижутерска отвертка и къде – четвърт долар от 2009 г.

Сега брат ѝ на всеки една-две седмици просто си вадеше нещата от караваната, преди да я измие отвътре с маркуча, сякаш мие голяма пластмасова кутия. Леон твърдеше, че полимерът я пази и че човек може да го обели, преди да пусне американската си класика в ибей. Щял да премахне и мръсотията със себе си.

Бъртън хвана Флин за ръката, стисна я и издърпа сестра си нагоре, а после и навътре в караваната.

– В Дейвисвил ли отиваш? – попита тя.

– Леон ще ме вземе.

– Лука 4:5 протестира там. Шейлин така каза.

Брат ѝ сви рамене и размърда множество мускули, но съвсем леко.

– Знам, че беше ти, Бъртън! Миналия месец. По новините. На онова погребение, в Каролина.

На лицето му трепна нещо като усмивка.

– Можеше да убиеш онова хлапе!

Той поклати глава – едва забележимо, но с присвити очи.

– Плашиш ме, като правиш такива неща! – натърти Флин.

– Още ли си военен разузнавач на онзи адвокат в Тълса?

– Не, той спря да играе. Сигурно не му остава време от адвокатстването.

– Ти си най-добрият разузнавач, който е имал. Показала си му го.

– Беше просто игра... – каза Флин по-скоро на себе си.

– Все едно си беше наел морски пехотинец.

Стори ѝ се, че забелязва тактилия глич на Бъртгън – лека тръпка, която бързо отмина.

– Трябва да ме заместиш – рече брат ѝ, все едно нищо не е станало. – Петчасова смяна. Ще пилотираш квадрикоптер.

Флин се загледа покрай него към дисплея му. Някакъв датски супермодел тъкмо прибираще дългите си крака в кола от марка, каквато никой от познатите ѝ никога нямаше да кара, а най-вероятно и да види на пътя.

– Ти си на помощи за инвалиди – напомни тя на Бъртгън. – Не би трябвало да работиш.

Той я изгледа мълчаливо.

– Къде е работата?

– Нямам представа.

– Аутсорсната? Администрацията на ветераните ще те пипне!

– Игра е – обясни Бъртгън. – Бета на някаква игра.

– Шутър?

– Не става дума за стрелба. Охраняваш периметър от три етажа на една кула, от петдесет и пети до петдесет и седми. Гледаш какво се появява.

– И какво се появява?

– Папараци... – Той показа на Флин нещо с дължината на показалеца му. – Малки бръмбазъци. Заставаш им на пътя. Избутваш ги назад. Нищо друго.

– Кога ме искаш?

– Тази нощ. Ще ти обясня всичко, преди да е дошъл Леон.

– Трябваше да помагам на Шейлин довчера.

– Ще ти дам две петарки. – Бъртън извади портфейла от дънките си и измъкна две нови банкноти с неиздраскани прозорчета и ярки холограми.

Сестра му ги сгъна и ги натика в предния джоб на късите си панталони.

– Намали осветлението – помоли, – болят ме очите.

Той го направи – плъзна длан по екрана, но сега пък в караваната притъмня като в спалнята на седемнайсетгодишен хлапак. Флин се пресегна и усили леко лампите.

Настани се в стола на брат си. Беше китайски и се преконфигурира според ръста и теглото ѝ. Бъртън си придърпа старо метално столче, по което почти не беше останала боя, и махна с ръка, за да отвори нов прозорец на дисплея.

КОРПОРАЦИЯ „МИЛАГРОС КОЛДАЙРЪН“

– Какво е това? – попита Флин.

– За тях работим.

– Как ти плащат?

– С „Хефти Пал“.

– Непременно ще те спипат...

– Парите отиват в сметка на Леон – обясни Бъртън. Военната служба на Леон беше продължила горе-долу колкото неговата в Морската пехота, но той не получаваше помощи. Нямахше как, по думите на майка им, да претендира, че в армията се е разрил с глупост. Самата Флин поначало смяташе Леон за голям хитрец, който знае само да лентяйства.

– Трябват ти моят логин и паролата. „Така развий“.

Така бяха кодирали прякора му – Такт-раз – за да го пазят в тайна от другите. Бъртън извади от задния си джоб плик, разгъна го и го отвори. Хартията изглеждаше дебела и беше кремава.

– Това от „Фаб“ ли е?

Той измъкна дълга лента от същата хартия, напечатана с, както изглежда, цял абзац знаци и символи.

– Ако сканираш или въведеш логина извън този прозорец, губим работата.

Флин вдигна плика от мястото му върху, както тя предположи, бивша сгъваема масичка за хранене. Беше от „топ“ канцеларските принадлежности на Шейлин, които тя умишлено държеше на най-горния рафт. Посягаше към тях, когато присти-

гаха поръчки за писма от големите компании или от адвокатски кантори. Флин прокара палец по емблемата в горния ляв ъгъл.

– Меделин?

– Охранителна фирма.

– Нали каза, че е игра?

– Това в джоба ти са десет хиляди долара.

– Откога се занимаваш с тази работа?

– Вече две седмици. В неделя почивам.

– Колко получаваш?

– Двайсет и пет хилядарки на смяна.

– Тогава делът ми става дваайсет. Не си ме предупредил, а и подвеждам Шейлин.

Бъртън ѝ даде още две петарки.

ФАТАЛНА МАЦКА

Недъртън се събуди от сигила на Рейни, който пулсираше зад клепачите му с ритъма на сърцебиенето по време на покой. Отвори очи. Знаеше, че не бива да си мърда главата, но поне се увери, че е в легло и че е сам. Две положителни неща при дадените обстоятелства. Надигна се полека от възглавницата и видя, че дрехите му не се намират там, където би трябвало да ги е захвърлил. Сигурно чистачите бяха излезли от гнездата си под леглото, за да ги извлекат и да ги почистят от всички почти невидими следи от пърхот, кожни люспици, атмосферни частици и остатъци от храна.

– Мръсотия – обяви той с натезжал език, замаяно си представи как подобни чистачи почистват съзнанието му и отпусна пак глава на възглавницата.

Сигилът на Рейни започна да примигва настоятелно.

Недъртън седна предпазливо. Да стане от леглото щеше да е истинско изпитание.

– Да?

Пулсирането престана.

– Un petit problème¹ – заяви Рейни.

Той затвори очи, но така виждаше само сигила ѝ. Отвори ги.

– Тя е твой шибан проблем, Уилф.

Недъртън се намръщи – стресна го нечовешката болка, която промяната на изражението му предизвика.

– Винаги ли се изразяваш така пуритански? Не бях забелязал.

– Ти си публицист – обясни колежката му. – Тя е знаменитост. Това е междувидово.

Очите му, с един размер по-големи от нормалното, смъдяха.

¹ Един малък проблем (фр.).

– Сигурно приближава Кръпката – заяви Недъртън, като се престори по навик, че е буден и че владее положението, макар да страдаше от махмурлук и нещата да бяха катастрофални.

– Вече са почти над нея – обясни колежката му. – С твоя проблем.

– Какви ги е свършила?

– Един от стилистите ѝ очевидно е и татуист.

Сигилът отново изпълни личния и изпълнен с болка мрак на Недъртън.

– Няма начин да го направи! – възкликна той и отвори очи.

– Направила ли го е?

– И още как.

– Имахме много конкретен разговор по въпроса.

– Оправи нещата – нареди Рейни. – Веднага. Светът ни гледа, Уилф! Или поне колкото от него сме успели да съберем. Дали Дийдра Уест ще склочи мир с кръпкарите, питат се те? Дали следва да гласуват в подкрепа на проекта ни? Ние искаме отговор „да“ и на двата въпроса.

– Кръпкарите изядоха последните двама посланици – отвърна Недъртън. – При това халюцинирайки в синхрон с гора от код, убедени, че посетителите им са духовни зверове на шамани. Миналия месец изгубих цели три дни да инструктирам Дийдра в Конот. Двама антрополози, трима неопрIMITивистки куратори. Никакви татуировки. Чисто нов, свършено празен епидермис. А сега това...

– Разубеди я, Уилф!

Той се изправи пробно. Изкуцука гол до банята. Изпика се колкото се може по-шумно.

– От кое да я разубеждавам?

– От спускането с паракрило...

– Такъв беше планът...

– ... по нищо друго, освен по татуировките ѝ.

– Сериозно ли? Няма да го направи.

– Сериозно – отвърна Рейни.

– Тяхната естетика, ако не си забелязала, е свързана с доброякостествените тумори на кожата, допълнителните цицки. Обикновените татуировки твърдо принадлежат към знаковите атрибути на хегемона. Все едно да си носиш пръстена на penisа

при среща с папата и да се постараяш той да го види. Даже е по-лошо от това. Какви са те?

– Постчовешки боклук, поне според теб.

– Татуировките!

– Нещо, свързано с Течението. Абстрактни са.

– Културно присвояване. Прекрасно. Не би могло да е по-зле. На лицето ѝ? На шията?

– Не, за щастие. Ако успееш да я уговориш да сложи гащеризона, който печатаме за нея на мобито, все още можем да спасим проекта.

Недъртън погледна към тавана. Представи си го да зейва. И себе си – как се въздига. Не знаеше накъде точно.

– В такъв случай остава проблемът с подкрепата от саудитците – продължи Рейни. – Която е значима. Видимите татуировки ще им дойдат неприемливи. Голотата не подлежи на обсъждане.

– Може да я приемат като сигнал за сексуална достъпност – възрази Недъртън, понеже му се беше случвало.

– Саудитците ли?

– Кръпкарите.

– Може и да я приемат като готовност да им стане обяд. Ще им бъде последният обаче. В течение на поне седмица Дийдра ще е истинска фатална мацка, Уилф. Ако някой се опита да си открадне целувка, ще изпадне в анафилактичен шок. Има и нещо особено в ноктите на палците ѝ, но не сме задълбавали чак толкова по въпроса.

Недъртън уви дебела бяла хавлия около кръста си. Забеляза гарафата с вода на мраморния плот. Стомахът му се преобърна.

– Лоренцо – каза Рейни и пред него се появи непознат сигил. – Уилф Недъртън получава фийда ти в Лондон.

Публицистът почти повърна от внезапното включване: лазурното небе над Боклучената кръпка, съпроводено с усещане за движение напред.